

Sygn. akt II K 2051/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant: Bożena Cybin

po rozpoznaniu w dniach 15.05.2013r., 01.08.2013r., 14.10.2013r.,

s p r a w y : **Z. M.**

syna Z. i J. z domu F.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w okresie pomiędzy dniem 16 grudnia 2011 r. a dniem 07 listopada 2012 r. w J.dokonał przywłaszczenia mienia, w ten sposób, że na prowadzony w Banku (...) S.A.Oddział w J.rachunek bankowy otrzymał środki pieniężne w postaci przelewów nadanych w dniu 16 grudnia 2011 r. na kwotę 242,50 zł oraz 309,10 zł, w dniu 23 grudnia 2011 r. w kwocie 32900,00 oraz w dniu 28 grudnia 2011 r. w kwocie 1750,00, omyłkowo przekazane przez (...) Sp. z o. o.w K.w wyniku błędnego wprowadzenia numeru konta bankowego ich beneficjenta – Restauracji – Hotel (...)s.c. w B., po czym nie dokonał ich zwrotu, powodując tym samym straty w kwocie łącznej 35 201,60 zł na szkodę (...) Sp. z o. o.z siedzibą w K.,

to jest o czyn z art. 284 § 1 k.k.:

I. Uznaje oskarżonego **Z. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, iż dopuścił się go między dniem 11 stycznia 2012 r. a 7 listopada 2012 r., tj. występku z art. 284 § 1 k.k. i za to na podstawie cytowanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości przez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o.w K. kwoty 35 201,60 (trzydzieści pięć tysięcy dwieście jeden 60/100) złotych

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. B. tytułem nieopłaconej obrony z urzędu kwotę 588 złotych oraz dalsze 135,24 złotych z tytułu podatku VAT;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Sygn. akt II K 2051/12

UZASADNIENIE

W grudniu 2011 roku Z. M. posiadał rachunek oszczędnościowo - rozliczeniowy o numerze (...), prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w J.. Na powyższy rachunek pracownik firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. dokonał następujących przelewów: w dniu 16 grudnia 2011 roku - kwoty 309,10 zł oraz kwoty 242,50 zł, które wpłynęły na rachunek Z. M. w dniu 19 grudnia 2011 roku, w dniu 23 grudnia 2011 r. – kwoty 32.900 złotych, która wpłynęła na rachunek Z. M. w dniu 27 grudnia 2011 r. oraz w dniu 28 grudnia 2011 r. – kwoty 1750 zł, która w dniu 29 grudnia 2011 r. została zaksięgowana na koncie Z. M.. Łącznie firma (...) przelała na konto Z. M. kwotę 35 201,60 zł. Adresatem wszystkich przelewów miała być Restauracja – Hotel (...) spółka cywilna (...), (...)-(...) B., przy czym na skutek błędu w podanym w przelewach numerze konta wszystkie środki pieniężne wpłynęły na rachunek oskarżonego Z. M.. Po otrzymaniu informacji od przedstawiciela (...) o braku wpływu środków pieniężnych firma (...) złożyła reklamację w Banku (...) w W.. W styczniu 2012 roku Bank (...) S.A. Oddział w J. otrzymał informację o błędnie przelanych na konto Z. M. środkach pieniężnych. Do otrzymanej informacji został dołączony druk oświadczenia dla klienta o wyrażeniu zgody na zwrot z jego konta błędnie przelanych pieniędzy. Powyższe dokumenty zostały przekazane pracownikowi banku A. F.. A. F. w dniu 9 stycznia 2012 r. telefonicznie poinformowała Z. M. o fakcie pomyłkowego przelania na jego konto bankowe pieniędzy przez firmę (...) i uzgodniła z nim spotkanie w Oddziale Banku w dniu 11 stycznia 2012 r. celem podpisania przez niego oświadczenia o wyrażeniu zgody na zwrot tych pieniędzy. W dniu 11 stycznia 2012 r. Z. M. nie stawiał się na umówione spotkanie, zaś począwszy od dnia 12 stycznia 2012 r. rozpoczął dokonywanie wypłat środków pieniężnych z powyższego konta. W związku z niestawiennictwem oskarżonego w siedzibie (...) A. F. w dniu 19 stycznia 2012 r. za pośrednictwem poczty wysłała na adres zamieszkania oskarżonego dokumenty dotyczące dokonania błędnych przelewów wraz z drukiem oświadczenia. Z. M. otrzymał powyższą przesyłkę w dniu 20 stycznia 2012 r. Ponadto A. F. kontaktowała się telefonicznie z oskarżonym, który zapewniał ją o zamiarze podpisania oświadczenia i wyrażeniu zgody na zwrot pieniędzy, a także udała się do miejsca jego zamieszkania, jednakże nie zastała oskarżonego oraz jego żony. Z. M. nie podpisał przesłanego mu oświadczenia. Oskarżony dokonał przywłaszczenia przelanych pomyłkowo na jego konto środków pieniężnych w kwocie 35 201,60 zł.

dowód: zeznania świadka A. Z. k.19-21 (odpis k.117-118), 24 w aktach II Ko 1194/13, zeznania świadka A. F. k.67-69, 112-113, zawiadomienie o przestępstwie k.1-3, potwierdzenia nadania przelewów k.8-11, potwierdzenie odbioru przesyłki k.159, k. pismo Banku (...) z dnia 18.01.2012 r. k.160, pismo Banku (...) z dnia 4.01.2012 r. k.161, druk oświadczenia k.162, historia rachunku k.167-170.

Oskarżony Z. M. nie był karany sądowo. Jest żonaty i posiada dwoje dorosłych dzieci. Posiada wykształcenie zawodowe, zawód – mechanik silników spalinowych, jest rolnikiem, prowadzi gospodarstwo rolne osiągając z tego tytułu dochód miesięczny około 1.000 zł. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 56-57, 111, dane o karalności k.157,

Oskarżony, zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak też w postępowaniu jurysdykcyjnym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W swoich wyjaśnieniach oskarżony podał, iż nie wiedział, że na jego koncie są jakieś nienależne mu pieniądze. Wyjaśnił, że wybierał pieniądze z konta nieświadomie, przy czym nie zorientował się że został spłacony posiadany przez niego debet w wysokości 12.400 zł. Ponadto oskarżony wyjaśnił, że w czasie kiedy wpłynęły pieniądze z firmy (...) spodziewał się większej dopłaty dla rolników, około 25.000 zł, z Unii Europejskiej. Podał on też, iż nie chodzi do banku więc nie zorientował się, że coś jest nie tak, zaś wyciągi bankowe otrzymywał nieregularnie. Z. M. oświadczył, że gdyby się zorientował w sytuacji to próbowałby się „dogadać” i zwrócić pieniądze. Potwierdził on, iż firma (...) przesłała mu ostateczne wezwanie do zapłaty, przy czym oświadczył, iż nie kontaktował się z tą firmą i nie dokonał żadnej wpłaty na jej rzecz.

Oskarżony Z. M. słuchany na rozprawie podtrzymał swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Oskarżony stwierdził, iż o przelanych pomyłkowo na jego konto pieniądzach dowiedział się pierwszy raz w toku przesłuchania w Komisariacie Policji.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.56-58, 111-112.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonego Z. M. w zakresie zarzucanego mu czynu.

Analizując wyjaśnienia złożone przez oskarżonego, w kontekście zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał je za niewiarygodne. Przeczą im bowiem zeznania świadka A. F., a także dokumenty bankowe w postaci historii rachunku oskarżonego, pism Banku (...) z dnia 18.01.2012 r., z dnia 4.01.2012 r., druku oświadczenia oraz potwierdzenia ich odbioru. Przede wszystkim stwierdzić należy, iż z zeznań A. F. wynika bez żadnych wątpliwości, że odbyła ona rozmowę telefoniczną z oskarżonym, podczas której poinformowała go o pomyłkowo przelanych na jego konto bankowe pieniądzech. O fakcie tym zatem po raz pierwszy Z. M. dowiedział się w dniu 9 stycznia 2012 r., co potwierdza też pismo Banku (...) z dnia 18.01.2012 r. (k.160), a nie jak twierdzi, w czasie przesłuchania w Komisariacie Policji. W tym dniu doszło też do uzgodnienia terminu spotkania (tj. 11.01.2012 r.) między oskarżonym a świadkiem A. F., celem przekazania dokumentów oraz podpisania oświadczenia o wyrażeniu zgody na zwrot pieniędzy, na którym to spotkaniu Z. M. nie stawił się. W ocenie Sądu zeznania świadka A. F. w pełni zasługują na przyznanie im przymiotu wiarygodności. Relację świadka potwierdzają też przywołane wyżej dokumenty, przedłożone przez Bank (...) Oddział w J., z których jasno wynika, jakie informacje otrzymał oskarżony w dniu 9 stycznia 2012 r., a także jakie dokumenty zostały mu przez ten bank przesłane, i które odebrał, kwitując własnoręcznym podpisem. Nadmienić przy tym należy, iż znajdującego się w dokumencie potwierdzenia odbioru tej przesyłki podpisu (...) nie kwestionował oskarżony potwierdzając, iż został złożony przez niego. Nieprawdą jest natomiast, w ocenie Sądu, iż jedyną przesyłką, którą oskarżony otrzymał w styczniu 2012 r. było przedłożone przez niego w toku rozprawy potwierdzenie stanu konta (k.110). Tego rodzaju wydruki komputerowe stanowiące potwierdzenie salda nie są doręczane jako przesyłki polecane ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Takim rodzajem przesyłki były natomiast doręczone oskarżonemu w dniu 20 stycznia 2012 r. dokumenty, co jednoznacznie wynika z dokumentu „potwierdzenie odbioru”. W świetle powyższych dowodów nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, iż w dniu 9 stycznia 2012r. oskarżony Z. M. powziął wiadomość o przelanych na jego konto bankowe przez pomyłkę, nienależnych mu środkach finansowych. Z kolei w dniu 11 stycznia 2012 r. oskarżony powziął zamiar przywłaszczenia znajdujących się na jego rachunku pieniędzy, nie stawiając się na umówione spotkanie w banku celem podpisania oświadczenia wyrażającego zgodę na zwrot pieniędzy. Nadmienić należy, iż w dniu tym cała suma pieniężna przelana pomyłkowo na konto oskarżonego znajdowała się na jego rachunku i nie było żadnych przeciwwskazań do zwrócenia jej na adres pokrzywdzonej firmy. Swoją zamiar przywłaszczenia pieniędzy oskarżony zrealizował nie stawiając się na spotkaniu w siedzibie Oddziału Banku (...) w J. i nie wyrażając zgody na zwrot pieniędzy oraz sukcesywnie wypłacając te środki pieniężne ze swojego konta, począwszy od dnia 12 stycznia 2012 r. W świetle powyższego zatem wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził, że nie wiedział, iż w/w pieniądze nie stanowią jego własności i zostały przelane na jego konto przez pomyłkę, a także był przekonany, że pochodzą one z tytułu dopłaty dla rolników, nie mogą się ostać. Takie wyjaśnienia oskarżonego, w kontekście przywołanych wyżej i ocenionych jako wiarygodne dowodów, są całkowicie nieprawdziwe. Zdaniem Sądu, wyjaśnienia złożone przez oskarżonego stanowią tylko i wyłącznie linię obrony, nota bene nielogiczną, nieskuteczną i sprzeczną z zebrany materiał dowodowy, przy czym została ona wymyślona przez Z. M. na potrzeby niniejszego postępowania karnego, zaś jej celem była chęć uchronienia się przez oskarżonego przed grożącą mu odpowiedzialnością karną. Podkreślić w tym miejscu należy, iż oskarżony nie prowadził żadnych interesów z firmą (...), a zatem nie mógł on uznać przelanych przez tę spółkę pieniędzy za należne mu. O tym, iż to właśnie ta firma dokonała pomyłkowego przelewu pieniędzy na jego konto oskarżony niewątpliwie widział, co wynika z treści pisma Banku (...) z dnia 4 stycznia 2012 r., którego odbiór osobiście pokwitował w dniu 20 stycznia 2012 r. W tej sytuacji oświadczenia oskarżonego, iż nie wiedział o pomyłkowo przelanych pieniądzech, i że pieniądze te uznał za pochodzące z dopłat należy ocenić jako niewiarygodne.

W taki sam sposób jak wyjaśnienia oskarżonego Sąd ocenił zeznania złożone przez jego żonę E. M.. Także E. M. twierdziła, iż w piśmie, które otrzymali nic nie wskazywało na to, że na ich konto zostały źle przelane pieniądze, myśleli, że to są ich pieniądze, wybierali je i wkładali w gospodarstwo. E. M., jako żona oskarżonego, niewątpliwie zainteresowana jest korzystnym dla Z. M. rozstrzygnięciem sprawy. Oczywiście ta okoliczność w żaden sposób nie

może automatycznie deprecjonować zeznań tego świadka. Przede wszystkim jednak zeznania E. M. należy uznać za nieprawdziwe, bowiem są one sprzeczne z relacją przedstawioną przez świadka A. F., a także przeczą im dowody z dokumentów bankowych, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Dlatego też, zdaniem Sądu, relacja E. M. nie zasługuje na przyznanie jej waloru wiarygodności.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka A. Z., która opisała sposób, w jaki doszło do przelania na konto oskarżonego, przez pomyłkę, pieniędzy w łącznej kwocie 35 201,60 zł. Zeznania te są logiczne, spójne, a także znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci potwierdzeń nadania przelewów oraz historii rachunku bankowego oskarżonego, prowadzonego w Banku (...).

Przymiot wiarygodności należało przyznać także pozostałym dowodom z dokumentów dołączonych do akt sprawy, w tym danym o karalności oskarżonego, których autentyczności i treści w nich zawartych nie sposób kwestionować.

Konkludując należy stwierdzić, iż kompleksowa ocena całości materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, dokonana w świetle zasad doświadczenia życiowego, w ocenie Sądu, pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego Z. M. w zakresie zarzuconego mu czynu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż Z. M. dopuścił się popełnienia przestępstwa polegającego na tym, że w okresie pomiędzy dniem 11 stycznia 2012 r., a dniem 07 listopada 2012 r. w J., dokonał przywłaszczenia mienia, w ten sposób, że na prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w J. rachunek bankowy otrzymał środki pieniężne w postaci przelewów nadanych w dniu 16 grudnia 2011 r. na kwotę 242,50 zł oraz 309,10 zł, w dniu 23 grudnia 2011 r. w kwocie 32.900,00 zł oraz w dniu 28 grudnia 2011 r. w kwocie 1.750,00 zł, omyłkowo przekazane przez (...) Sp. z o. o. w K. w wyniku błędnego wprowadzenia numeru konta bankowego ich beneficjenta – (...) s.c. w B., po czym nie dokonał ich zwrotu, powodując tym samym straty w kwocie łącznej 35 201,60 zł na szkodę (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K., tj. występku z art. 284 § 1 k.k.

Sąd zmienił opis czynu w przedmiocie okresu działania oskarżonego, albowiem jak wskazano wyżej, dopiero w dniu 11 stycznia 2012 r. oskarżony powziął i zaczął realizować zamiar przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 35 201,60 zł na szkodę firmy (...) i od tego dnia należało mu przypisać działanie.

Przestępstwo określone w art. 284 § 1 k.k. polega na przywłaszczeniu sobie cudzej rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego. Polega ono na bezprawnym, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzeniu rzeczą ruchomą, znajdującą się w posiadaniu sprawcy, przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich. Przywłaszczenie polega na rozporządzaniu rzeczą, która już uprzednio znajdowała się w posiadaniu przywłaszczającego, przy czym sposób wejścia przez sprawcę w jej posiadanie jest obojętny dla bytu przestępstwa. Przestępstwo przywłaszczenia jest znamionowane skutkiem, w postaci utracenia przez właściciela tej rzeczy. Jest to przestępstwo indywidualne, które może popełnić jedynie osoba, w której posiadaniu jest rzecz ruchoma. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd stwierdził ponad wszelką wątpliwość, iż Z. M. swoim postępowaniem wyczerpał wszystkie znamiona określone w art. 284 § 1 k.k., a tym samym dopuścił się popełnienia przestępstwa przywłaszczenia mienia. Z. M. działał umyślnie, z bezpośrednim zamiarem przywłaszczenia pieniędzy, o czym świadczy sposób jego działania. Oskarżony działał przy tym w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania. Nie może się ostać twierdzenie obrony, iż środki pieniężne znajdujące się na koncie bankowym oskarżonego stanowiły jego własność, a zatem nie mógł ich przywłaszczyć, oraz iż w tym zakresie chroni oskarżonego prawo bankowe. Oczywiście jest, iż środki pieniężne w kwocie 35 201,60 zł znalazły się na rachunku oskarżonego przypadkowo. Nie budzi też wątpliwości Sądu, iż środki te oskarżony mógł traktować jako stanowiące jego własność, ale tylko do czasu, kiedy powziął wiadomość, o tym, że znalazły się na jego koncie przez pomyłkę. Od tej daty oskarżony nie mógł korzystać z domniemania, iż wszystko co znajduje się na jego koncie stanowi jego własność. Skoro oskarżony w dniu 9 stycznia 2012 r. dowiedział się, że znajdujące się na jego koncie pieniądze zostały przelane przez pokrzywdzoną firmę przez pomyłkę, to tym samym od tego dnia wiedział, iż nie stanowią jego własności. Jest niewątpliwe, że przejęcie przez sprawcę władztwa nad rzeczą, która znalazła się przypadkowo w jego posiadaniu, nawet jeśli nastąpiło to bez podstawy prawnej nie stanowi

jeszcze o przywłaszczeniu. Przejęcie takiego władztwa rodzi jedynie obowiązek jej zwrotu. O przywłaszczeniu można mówić wówczas, gdy zachowanie sprawcy obejmującego władztwo nad rzeczą wskazuje, iż działa on z wolą utrzymania istniejącego stanu, zamierza włączyć rzecz do swojego majątku lub postępować z nią jak z własną. Takie właśnie działania podjął oskarżony w odniesieniu do środków pieniężnych przelanych pomyłkowo na jego konto. Oskarżony od dnia 9 stycznia 2012 r. wiedział, że nie stanowiły one jego własności, mimo iż znalazły się na jego rachunku bankowym. Podejmując decyzję o niestawieniu się w Banku (...) w J. w dniu 11 stycznia 2012 r. oraz wypłacając te pieniądze z konta oskarżony dopuścił się ich przywłaszczenia. Inna sytuacja byłaby, gdyby przed dniem 9 stycznia 2012 r. oskarżony podjął wszystkie te pieniądze nie wiedząc, iż znalazły się na jego koncie przez pomyłkę. Wówczas korzystałby on z ochrony, jaka wynika z prawa bankowego. W niniejszej sprawie okoliczności przedmiotowe są zgola inne, zaś zachowanie oskarżonego po powzięciu przez niego wiadomości o pochodzeniu znajdujących się na jego koncie środków ewidentnie świadczy, iż stanowiło ono przestępstwo przywłaszczenia.

Na podstawie art. 284 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze tej kary Sąd uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionego przez oskarżonego przestępstwa, a zwłaszcza charakter czynu. Sąd miał przy tym na uwadze zarówno okoliczności łagodzące, jak i okoliczności obciążające sprawcę. Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał dotychczasową niekaralność oskarżonego, zaś za okoliczność obciążającą Sąd uznał znaczny stopień szkodliwości społecznej czynu, sposób działania oskarżonego oraz wysokość przywłaszczonych pieniędzy. W ocenie Sądu oskarżony Z. M. w jawnie lekceważący sposób odniósł się do podstawowej normy porządku prawnego w państwie, jaką jest ochrona własności. Przesłanki przeciwko mieniu, a takim przestępstwem jest czyn, jakiego dopuścił się oskarżony, są występkami nagminnie popełnianymi. Ponadto oskarżony popełniając przypisane mu przestępstwo godził w jedno z najważniejszych dóbr chronionych prawem, jakim jest prawo własności, dokonując na nie zamachu. Z punktu widzenia jednostki, po życiu i zdrowiu, prawo własności jest kolejnym, jednym z najcenniejszych, stojącym wysoko w hierarchii dóbr chronionych przez prawo karne.

Zawieszając wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd uznał, iż w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna i w przyszłości nie popełni on przestępstwa. Właściwości i warunki osobiste oskarżonego, a także dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego oraz, iż jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Określając okres próby na 2 lata Sąd uwzględnił potrzeby wychowawcze wobec oskarżonego. Okres ten winien być wystarczający dla weryfikacji pozytywnej prognozy postawionej Z. M..

Stosownie do treści art. 46 § 1 k.k., mając na względzie, iż oskarżony nie zwrócił pokrzywdzonemu przywłaszczonych pieniędzy, zaś pokrzywdzony wniósł o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w K.kwoty 35 201,60 złotych.

W ocenie Sądu kara w tych rozmiarach stanowić będzie dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość, adekwatną do stopnia jego zawinienia i stopnia szkodliwości społecznej czynu. Orzeczona kara winna spełnić swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oskarżony w toku postępowania sądowego korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, wobec czego na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze Sąd orzekł o przyznaniu kwoty 588 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu na rzecz adwokata R. B. oraz kwotę 135,24 złotych tytułem podatku VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego, uzyskującego niewielkie dochody oraz wobec konieczności wykonania przez niego obowiązku naprawienia szkody, Sąd zwolnił go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych oraz opłaty.